

lagen, alle dood doch zonder wonden. Het schijnt ook ook, dat ze niet lang honger kunnen lijden, want na één dag niet kijken, vond ik ze den volgenden dag dood in de val. Eigenaardig is ook hun optreden tegen mensch of dier. Komt een mensch bij de val, dan is het een geprobeer om te vluchten, een geloop en geren over elkaar heen, een bijten in elkaars ooren en een piepen van belang. Komt mijn hond er bij, ook al staan er menschen rondom heen, dan is het ineens heel anders. De oogjes schieten vuur, op den ruggestreng rijzen haren omhoog, van vluchten is geen sprake meer, woedend opvliegen tegen de tralies naar den kant van den hond, met hun spitse snuiten tusschen de tralies uitsteken, is dan het tooneel. Siim is het goedje buitengemeen. Wij hebben het genoegen eens gehad, een groot exemplaar als huisgenoot te hebben. Een rat, die waarschijnlijk bij open tuindeur naar binnen kwam en de trappen opgelopen was en zoo in huis en op zolder eerst terecht kwam. Over dag liep sinjeur geregeld over zolder en was telkens zichtbaar, behalve als ik op een koffer zat gereed met mijn buks. Hooren deed ik hem overal, maar zien nergens. Toen schijnt hij ergens een gat in de planken gemaakt te hebben, de kamer van mijn zoon kreeg het bezoek tusschen muur en behang. De jongen kon van het leven 's nachts niet slapen en zoo verhuisde ik er heen met buks en nachtlucht. Ik zag hem echter nooit; maar er was een gepluk en getrek en een leven dan hier, dan daar achter het behang, slapen was bijna onmogelijk. Eigenaardig, later, bij de schoonmaak, vonden we een gat achter de spiegel van de waschtabel (altijd in het behang natuurlijk) en achter een kast. Hoe weet het dier dat hij daar veilig een gat kon maken? Waar hij al dien tijd van geleefd heeft, weet ik niet. Mijn val op zolder had geen succes. Hij kwam er niet in. Eindelijk had hij in het plint van den muur van de badkamer, deze muur is zoo'n z.g. Engelsche muur, riet, richelwerk en pleister, een gat gemaakt en vonden wij sporen (uitwerpselen) in de badkamer. Mijn val er neer gezet; 't hielp niets. Toen kocht ik zoo'n Amerikaansche val of klem. Het is eigenlijk geen van beide. Een plankje, een veer en een rond ijzertje dat met geweld neerslaat vormen het praktische beknopte geheel. Een venijnig instrument. Dit met een lekker stukje spek op de badkamer gezet, eerst open en bloot, later bedekt met stroo, met een krant, met oude lappen. De badkamer voor alle zekerheid op slot ter beveiliging van kinderen en ik houd de sleutel in mijn zak. Het was strijk en zet: elken dag, het aas weg, de val of klem omgeslagen en geen rat; en beslist is het onmogelijk, dat een rat de klem weerstaan kan, of het aas kon opeten, voor dat de klem overviel. Eindelijk maakte hij een gat in een Engelsche muur vlak boven het trapgat. De koetsier van den docter had op de hooizolder een val, die hij zelf gefabriceerd had. Een kistje met een deuropening en daarvoor een schuifvaldeurtje. Hij had daarmede nog al succes. Ik die val geleend. Een plank over het trapgat gelegd, daarop de val met de open deur vlak voor het gat in den muur en de eerste nacht de beste was onze vriend gevangen er waren we verlost van zijn dwingelandij. De vernuftigste vallen en strijdmiddelen wist hij met vernuft te ontkomen en er zelfs van te profiteeren. In zulk een eenvoudige strik wordt hij gevangen.

U ziet intusschen, dat ik met mijn bondgenooten, vallen en schietgeweer de overwinning niet behalen kan.

Het 's avonds bij lamplicht schieten, zal ik nu ook toe-passen. Maar bondgenooten kan ik niet missen. Ik zal dus van uw raadgevingen omtrent de wijze van het krijgen van rattenvijanden gaarne gebruik maken.

W. DE GELDER.

Vragen en Korte Mededeelingen.

Amsterdamsche Entomologische Club.

Op Dinsdag 19 September 1905 hield de „A. E. C.” hare 39ste bijeenkomst, des avonds te 8 uur in „Zeemanshoop”. Aanwezig 11 leden. De voorzitter is door uitlandigheid verhinderd de vergadering bij te wonen.

De heer Thijssse stelt ter bezichtiging eene voor onze fauna nieuwe graafwesp, *Ammophila affinis* Kby. (= *lutaria* Pz.), door hem op Texel ontdekt.

De heer Polak doet rondgaan eene geprepareerde groene rups van *Chaerocampa elpenor* L. Zooals bekend, zijn deze rupsen in hare jeugd steeds groen, maar worden later bij eene vervelling in den regel bruin. Slechts enkele voorwerpen blijven tot het laatst toe groen, wat wel als atavisme is op te vatten.

Verder vertoont dezelfde spreker een licht gekleurd exemplaar van *Argynnis aglaja* L. en twee voorwerpen van *Agrotis lidia* Cr., afkomstig van Schoonoord in Drenthe. Verleden jaar kreeg hij van een niet-entomoloog een exemplaar, tegelijk gevangen met 4 of 5 zeer gewone uilen en nu in 1905 op dezelfde wijze twee stuks. Dit geeft reden om te vermoeden, dat deze soort, daar ter plaatse wellicht niet zoo heel zeldzaam is.

De heer Baart de la Faille laat eenige vlinders ter bezichtiging rondgaan.

De heer van Beek vertoont eene rups van *Acrionicta tridens* Schiff., bezet met eene ectoparasitische sluipwesplarve.

De heer Heimans doet mededeelingen over de biologie van de rups van *Cochlidion limacodes* Hufn. en vermeldt verder, dat door hem is waargenomen, dat eene *Bembex*-soort met levende vliegen fourageert.

De heer Uyttenboogaart brengt ter tafel een voorwerp van *Geotrupes hypocrita* Serv. en deelt mede, dat deze kever in 1905 zeer overvloedig was in de duinstreken. Verder doet hij eenige mededeelingen over de larve van *Trogosita mauritanica* L., de fransche „Cadelle”, die in allerlei waren wordt aangetroffen en voor zeer schadelijk doorgaat. Spreker is van de juistheid dezer laatste opvatting niet overtuigd; het komt hem niet onwaarschijnlijk voor, dat de larve zich met andere schadelijke waren-insecten voedt en in dat geval zou zij zelve nuttig zijn.

Van Waterratten en een Hermelijn.

Het was in November, op een dag, zooals je ze in deze maand zooveel hebt, wanneer er een waas over de velden ligt en de hemel boven je nevelig blauw is. Als je op zoo'n dageen flinke wandeling buiten doet, heb je kans, interessante tooneeltjes uit het dierenleven te zien. Zoo ging het mij dien dag dan ook. Ik had Vlaamsche gaaien de wonderlijkste grimassen zien maken, ik had een troepje meezen op de insectenjacht gezien en was al ruimschoots tevreden over mijn tocht, toen tusschen de forten Rhynauwen en 't Vossegat mijn aandacht werd getrokken door een waterrat. Ik liep langs de vrij steile slootkant aan de N. O. zijde van den weg, toen ik een waterrat zag zitten. Het dier trilde over zijn geheele lijf en zijn anders zoo levendige oogjes drukten nu groote angst uit. Nieuwsgierig, wat de oorzaak hiervan mocht zijn vatte ik post achter een dikken beuk, vanwaar ik de heele sloot kon overzien. Ineens zie ik daar drie dieren welke ik op 't eerste gezicht voor waterratten hield, snel aan komen zwemmen, alsof ze elkaar achterna zaten. „Zouden ze aan het vechten zijn” dacht ik. Spoediger dan ik verwachtte, was ik uit de dwaling. Niet zoodra toch had mijn eerste rat, die aan den kant zat, het snel naderende drietal bemerkt, of hij liep hen zoo snel mogelijk langs den kant tegemoet om, naar ik vermoed, in een der zich hooger op bevindende holen te kruipen. Maar jawel, 't was mis. Het achterste dier vloog bliksemsnel op hem af en pakte hem in zijn nek beet. 't Was een hermelijn, iets kleiner dan de rat. Een oogenblik wordt er woedend gevochten. De rat sleept zich nog naar zijn hol, de hermelijn houdt vast en is blijkbaar sterker. Al vechtende zijn ze geheel in het gat verdwenen. Ik hoor nog even een schril gepiep, daarna niets meer. Ik wachtte. En zie, na een minuut of zeven komt de kleine moordenaar weer naar buiten, hij kijkt eens rond, likt zijn bloede bek af en verdwijnt, door 't gras naar boven schietende, over 't bouwland, om daar de schrik te zijn der muizen.

Utrecht, November 1905.

C. DE MOUNTQUHANNIE.